

MINUSVALIDS

Tothom està d'acord que el minusvàlid és un ésser humà amb els mateixos drets que qualsevol altre. Amb aquest principi, tots hi estem conformes. Però en realitat ens trobem que no hi ha llocs de treballs per a minusvàlids (tant psíquics com físics), tampoc no hi ha transports públics adequats a ells, hi ha barreres arquitectòniques insalvables (escales, valls, ...), a les escoles són vistos com a estranys, ... En definitiva, és una de les grans contradiccions que té la societat en què ens ha tocat viure.

Fins a la segona Guerra Mundial podríem dir que aquest era un problema gairebé desconegut, doncs o bé les famílies amagaven als disminuïts psíquics o bé morien aviat per malalties incurables en ser més dèbils. La qüestió era semblant pels disminuïts físics doncs la majoria es quedaven a casa i d'allí ben poques vegades sortien.

Es amb el desenvolupament industrial i l'avenç de la medicina o pròtesis, en què el minusvàlid ha volgut recuperar un lloc perdut a la societat en ser-li reconeguts uns drets que, en teoria, pot exercitar.

Però davant d'això s'ha trobat amb els interessos econòmics que fan prevaldre l'eficiència, la rapidesa, la fortalesa i la competitivitat davant la qual el deficient era totalment rebutjat.

La possible solució és difícil i complicada, ja que cal que tots plegats ens traquem els prejudicis que ens dominen per o bé repudiar el minusvàlid com a ser inferior, o bé cuidar-lo excessivament de forma paternalista, així cal que realment deixem que els deficientes comparteixin els llocs de treball, estudi, professional i d'esbarjo amb

nosaltres. Això, naturalment cal començar-ho a iniciar a nivell personal i a la vida pràctica.

SEGON ANIVERSARI

Arrivar a dos anys de vida, és quelcom reconfortant. Arribar a celebrar el segon aniversari d'una revista local és, alhora, reconfortant i indicatiu en el cas d'aquest tipus de premsa, puix que demostra les inquietuds de comunicació en una comunitat petita: el poble. Poder arribar a la celebració del segon any de la publicació d'una revista a Sant Hilari és, tot plegat, reconfortant, indicatiu i extraordinari.

En efecte, aquesta persistència per a demostrar allò irrefutable, ha deixat bocabadat a més d'algun suspicax que vacil·lava, com la història ha confirmat, la inviabilitat d'una publicació mensual a un poble en el qual els darrers intents per establir un mitjà de comunicació tan sols ha estat fruit d'una "nit hilarienca". Aquest regust amarg per la mort ràpida de tantes publicacions al nostre poble, es traslladà d'una forma intrínseca a aquella revista que veia la llum pública el desembre de 1979. Raons històriques avalaven aquest raonament i tot feia presagiar que aquella revista tard o d'hora esdevindria una de tantes revistes de regust amarg.

La nostra persistència, com deïem, es palesa mes rera mes. I tu, lector anònim, n'ets la garantia. Gràcies a tu, lector, com a vosaltres col·laboradors literaris i publicitaris, i altres assidus, aquest projecte de revista local, circumstancialment anomenada TERRA, va superant l'obstacle "temps" per a instal·lar-se al bell mig de la normalitat, d'allò

quotidià i versemblant. Ja tan sols manca, d'una vegada per totes, normalitzar les inquietuds d'una consciència massa temps endormiscada.

El desembre de 1981, després de dos anys d'existència, és el repte que aferim al poble de Sant Hilari.

XAVIER VINADER

Xavier Vinader, és una víctima més del difícil moment polític que està vivint el país. Els poders fàctics estan influïnt decisivament a l'enduriment de la situació d'un temps a aquesta part.

La setència recaiguda a Xavier Vinader és realment un precedent molt perillós per a la llibertat d'expressió, ja que quan un periodista faci un article denunciant algú, ja cal que aquest no li passi res car sinó el periodista respondrà del resultat.

Ja no sabem com reaccionar en front de les agressions que continuament reben els drets i les llibertats reconegudes a la Constitució de 1978 i en els Drets de l'Home de les Nacions Unides (ONU). Tan sols es pot continuar lluitant sense perdre la confiança en les institucions democràtiques confiant que en el futur això canviarà.

